

Читајући текст непотписаног аутора Е – новина, под насловом "Геј парада или како Нова Српска Фашистичка Мисао шири страх", морам признати да се по први пут у животу суочавам са оваквом врстом критике, чијем садржају би завидео и Фројд. С обзиром да је аутор остао без кључних аргумената којим би упутио коментаторски аудиторијум ка жељеном циљу, а то су русофилија, позив на обрачун с полицијом, позив на линч и слично, прибегао је вређању интелигенције сопствених читалаца, на тај начин што ће им "преводити" пасус по пасус, не би ли се случајно десило да неки коментатор "непожељно" прокоментарише мој текст.

Начин на који је то урадио, сем реторичке немоћи и недостатка аргумената, показује управо његове сексуалне фрустрације, које су, признајем, немерљиве. Такође, употреба речи "тко" довољно говори о "стручној спреми" аутора текста.

Чуди ме да се сочне псовке проткане еротском фрустрацијом, којима се коментарише мој текст, уклапају са европским циљевима, културом, језиком хармоније и надасве космичке љубави, које нам презентују е-новине, не би ли онај део "примитивног", "неписменог", "фашистичког и милитантног" српског крила који представља НСПМ едуковали и повели у светлу будућност. Пошто им садржај мог текста није допустио радост и задовољство да се позову на толико жељени "језик мржње и насиља", њихов генијални ум смислио је авангардни изум – језик страха.

Заиста сам неизмерно захвалан аутору на едукацији, јер нисам знао да порука коју сам упутио читаоцима НСПМ-а, а то је "да не наседају на мамац, јер само србомрзима одговара српско-српски сукоб", представља у ствари "ширење страха".

Занимљиво је да аутор овог еротског штива има примедбе на мој став о одбрани Космета, формулишући га као "жељу да се Приштина претвори у Вуковар". По њему би ваљда најбоље било да се у српско-српском сукобу демолирају Београд и остали српски градови. Још кад би успели да "оживимо успомене" на четнике и партизане", то би био пун погодак.

Пише: Саша Рендић
петак, 08 октобар 2010 16:04

Уопште, све демонстрације, а и ратови унутар Србије, су изгледа јако пожељни за све србомрзе, макар имали и најкрвавије последице. Тито и Дража, Вук и Слоба, Ћира и Спира, све је то пожељно и добродошло, јер нас "прочишћава", а што је најважније – проређује. Али да Србија употреби силу да одбрани свој територијални интегритет и земљу за коју су наши преци крварили – то је већ пошаст која се не сме допустити. Такође је пошаст показати пут ка излазним вратима страним обавештајцима и њиховим слугама, јер је то већ ствар где би морала да интервенише међународна и домаћа инквизиција.

Што се тиче "Ћиластауна", сматрам да је господин Ћилас одличан у свом послу, и уз господина Јеремића је једини човек из ДС који нешто вреди. Ухватио се у коштац са многим радовима и рестаурацијама, које су требале бити урађене пре двадесет и више година. Можда не би било лоше да једног дана будемо и "Ћиласленд", макар с обзиром да дотични уме да одбруси и да буде дрчан. Наравно, мислим да би тако требало не само у границама Београда, већ целе Србије, укључујући и – Космет.

По питању генија српске књижевности, свакако бих уз господу Ћосића и Бећковића, додао и Дучића, Домановића и Нушића. јер се од њих има много тога научити, а имали су много утицаја на "моју фашистичку мисао". Наравно, ту је и књига Живојина Мишића "Моје успомене", као и "Српска трилогија" Стевана Јаковљевића. Као што видите, све сама "пошаст".

Игром случаја, учио сам "уметност фашизма" и од својих предака. Прадеда ми је био у Тимочкој дивизији, која је имала част да захваљујући диктату "брижних савезника" гледа данима бугарску мобилизацију, не смевши да испали ни метак, услед чега је доживео албанску голготу, и добио почаст да са преживелим ратним друговима буквално пасе траву у Валони, чекајући на храну и бродове наших "великих савезника и пријатеља".

Деда је наставио "традицију фашизма" у мојој породици, јер је четири године рата рођеном брату (главном Ранковићевом обавештајцу за Београд, који је касније завршио на Голем Отоку, притом му је одузет стан и све ратне заслуге), премештао радио станицу с краја на крај града. Други деда је лежао у гипсаном кориту кад су му донели

Одговор Е – новинама или "Моја Фашистичка Мисао"

Пише: Саша Рендић

петак, 08 октобар 2010 16:04

споменицу, одбио је да је прими, рекавши да је он у граду имао шта да једе, и да дају то неком ко је ратовао у шуми. Као што видите, све чисто "користољубље".

Што се тиче "еротског хепиенда", доживећу га оног дана када Србија буде израсла у државу попут Израела, армија попут ИДФ-а, обавештајна попут Мосада. Тада ниједном суседу неће пасти на памет да исмева њену војску, убија и шиканира њене држављане. Такође, у таквој држави неће бити места за оне који исмевају сопствено писмо, језик, веру, митологију и историју. Неће бити места ни за оне који виде само српске злочине, а ниподаштавају и стиде се сопствених жртава у Јасеновцу и осталим кланицама. Пример за дивљење пружа нам канцеларија г-дина Дагана, директора Мосада. На слици на зиду је СС официр који нишани у немоћног старца. господин Меир Даган рекао је једном приликом свом госту: "Овај стари Јеврејин био је мој деда. Морамо бити јаки, користити мозак, и сами себе одбранити, да нам се Холокауст никад више не би поновио!"

Ето, то је Србија какву жели "моја изопачена фашистичка мисао".